

Så vill jag nöjd till döden gå;
O! hör mig milde Jesu!

9.

Förlåt mig Jesu all min skuld,
Och styrk mig på mitt sista!
Var Du den ångerfulla huld
Då lifwets trådar brista!
Jag känner lättnad i mitt bröst,
Du skänker nåd, Du skänker tröst
Jag derom är förvisad.

10.

Farmål nu mina arma barn,
Jag skall er öfvergifwa;
För Satans olycksfulla garn
Må Gud ert skyddswårn blifwa;
Förtroen er åt Hans godhets hand,
Så ha'n I ej på lösan sand
Byggt huset för er lycka.

11.

I sen i eder stackars mor
Ett talande exempel,
Att i det hjerta lasten bor
Har icke Gud sitt tempel,
Men att den Gud, som allt förmår,
Låt straffet följa brottets spår,
Om än det syntes dröja.

12

Farmål o werld, med all din ståt,
Och all den pråkt dig gläder,
Jag wänder mig från lifwets stråt
Och inför Gud framträder;
Jag böjer mig i stoftet ned;
O Jesu du för mig nu bed!
Och war min själ nu nådig!

GS 1540

Döds = Psalm

för

Enkan Britta Christina Wallin,
född Wanselius.

Wid dess aflifwande den 28 Juli 1827.

jemte

En kort af henne sjelf meddelad under-
rättelse om hennes förnämsta lef-
nads handlingar.

O Gud! i dina händer
Schwart min werld sig wänder
Förtro jag lif och själ.
Nå! jag ej kunde tänka,
Hur djupt sig allt kan sänka,
Så länge allt gick wäl."

Ron. Erik XIV. Sw. Psalm. No 373, v. 6.

SEDERHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827.
Hörnet af Stortorget och Råttbrinken.

Dödens portar öppnas ännu. Lifvet med
sina omväxlingar måste lemnas i de år, då
helsan ännu målar kinden, och då styrkan upp-
nått sin mognad. Dyster och bedröflig är den
lott, som tillfallit Enkan Britta Christina Wal-
lin, född Wanselius. Det är genom Tidnin-
garne allmänt kunnigt, att hon blifwit anfla-
gad och dömd för mord å ett barn, som blif-
wit lemnadt i hennes vård. Huruvida' hon
verkligan är skyldig till detta brott, vet den
alsmåttige Guden bäst, som pröfwar hjertan
och ransakar njurar; men allt sedan sin första
bekännelse har hon enständigt nekat sig wara
skyldig till mordet, och dermed i yttersta stun-
den fortfarit, ehuru hon war ganska wäl be-
redd och undergifwen Guds wilja. Smeller-
tid, om hon begått detta rysliga brott, har
hon likwäl erkänt sig hafwa ågt kunnskap' der-
om, att barnet skulle misshandlas, och då hon
emrättagit detsamma, och ej kan wisa brottet
ifrån sig, blir hon alltid inför människors och
lagens ögon en orsak till barnets död. Hen-
nes straff blir således en skarp och warnande
erinring till alla dem, som hafwa barn un-
der sin vård, att med ömhet och omsorg be-
handla dessa späda, oskyldiga warelser, hwilka
allenast med sitt leende eller sin gråt kunna
gifwa sina känslor tillkänna; må det påmin-
na hwar och en om Jesu egna ord: Allt hwad
I gören dessa, det gören I och mig.

Enkan Britta Christina Wallin är född den 17 September 1794 på hemmanet Håresing i Arila Socken i Södermanland. Hennes fader var Kronojägaren Wanselius. Hon åtnjöt hemma hos sina föräldrar en fristlig uppfostran till dess hon 1810 flyttade till Arila prestgård, såsom biträde i hushållningen, der hon qvarblef i två och ett halft år, hvar efter hon återkom hem till sina föräldrar. Den 24 Juni 1814 trädde hon i äktenskap med Timmermannen wid Åkers Styckebruk Erik Wallin, och lefde med honom såsom en god och trogen maka till den 17 April 1821, då döden ryckte honom från hennes sida. Med honom aflade hon twenne nu lefwande barn, gossen Carl Erik född den 4 April 1815 och gossen Pehr Gustaf, född den 4 Juni 1817. Om våren 1824 flyttade hon hit till Stockholm, hvar est hon först kom i tjänst hos Traktören Örnström på Ladugårdslandet; men sedan hon den 17 September samma år framfödd ett oäkta gossebarn, som i dopet blifwit kalladt Anders Wilhelm, antogs hon såsom amma för det barn, hvarmed Kejsarliga Rysska Statsrådet van Brienens Fru wid samma tid nedkommit. I detta hus qvarblef hon i fjorton månader, eller ända till December 1825, då hon lemnade ammtjensten, men hyrde sig likwäl rum i samma hus till om våren 1826. Nu flyttade hon åter till Ladugårdslandet, der hon bodde ihop med polis-betjenten Anders Råstedt, till dess hon i sifflidne September månad arresterades för det brott, hvarföre hon nu undergår straff. Såsom orsak till sin hitsflytning uppgaf hon sitt dåvarande hafwande till

stånd emedan fadren till detta barn, som war förut härstädes och tjenande wid Lif-Gardet till häst, lofwat gifta sig med henne; men som hon wid sin hitkomst fann honom i godt förstånd med en annan qwinsperson, affade hon sig förbindelsen med honom. I öfrigt sade hon hafwa födt sig och barn med sön och twått sedan hon lemnat ammtjensten i Statsrådet van Brienens hus. Såsom skuld till den olycka, i hwilken hon råkat, uppgaf hon ofwannämnde Polis-betjent Anders Råstedt, hwilken hon påstod wara långt brottsligare än hon. I sin lefnad har hon i öfrigt utmärkt sig för arbetsambet, renlighet och ett stilla wäsende, och har snarare beröm än tadel ifrån de hus, i hwilka hon tjent. För något annat brott har hon ej förut varit lagförd.

Hon syntes temligen wäl beredd och nöjd att dö; men förklarade likwäl, att dödens bitterhet fördubblades för henne i anseende der till att hon nödgades lemna sina barn i en ålder, då de som häst behöfde hennes omvårdnad. Gud ware hennes själ nådig!

Metodi: O! Jesu när jag bidden skall.

Den kommer snart min sista stund
Då lifwets band skall lösas;
I hwar minut, ja hwar sekund,
Min själ allt mer förkrofas!
Min böd är bitter, store Gud!
Men fyllas skall din wiljas bud;
Må Du mig styrka gifwa!

2.

O! då jag nu tillbakaser
På min förflutna lefnad,
Jag finner hur jag mer och mer
Blef snärjd i syndens wefnad;
Hur djupt det war mitt syndafall,
Hwarför jag döden liba skall;
O! Jesu dig förbarma!

3.

Du spåda barn, som på min arm
Njöt en oskyldig hwila,
Då moderskänslan ur min harm
Så hastigt kunde ila;
Hwi skulle jag ej värda dig,
Som om du hade tillhört mig,
Och dig från wäldet freda?

4.

Din anda swärfvar jemnt för mig
Och synes ständigt fråga:

"Hur kunde du så glömma dig
För guldets usla låga?
Från lifwets glädje rycktes jag
Förr'n knappt jag sett des första dag.
Hur kan en mor så handla?"

5.

Jag ser ännu hur ljuf du log
Och händren menlöst sträckte;
Men syndens lusta mig bedrog
Och dygdens fångla stäckte;
Jag wandrade den afgrundsfåg,
Som i förderfvet förde mig,
Och nu till afrätts-platsen.

6.

Jag kan ej tälja dessa qwal,
Som ständigt mig förfölja;
Uti ditt sköte göm mig dal!
O berg! kom att mig dölja!
Hur ryslig är ej brottets lön;
Men dygdens huru ljuf och skön,
För den, som trogen blifwer!

7.

Dock tyft, jag nu till korsets fot
Will dömjukt nederfalla,
Och söka tröst för syndens hot
Och Jesu nåd åkalla;
Hans arm till frälsning är ju sträckt
För hwarje syndare, som väckt
Will sig åt honom lemna?

8.

Uck, store Gud! hör nu min bön,
Gif tröst åt detta hjerta,
Som under brottets wisa lön
Förkrofas utaf smärta;
Låt mig af hopp en stråle få,